

VIRGINIA ANDREWS®

Verlaten zusje

Het eerste deel in de Roxy-serie

Proloof

Mijn moeder had mij niet horen te krijgen. Ze werd niet geacht weer zwanger te worden.

Bijna negen jaar voordat ik werd geboren beviel ze van mijn zus Roxy. Het was een moeizame zwangerschap en toen het vruchtwater brak en ze in allerijl naar het ziekenhuis werd gebracht, verzette Roxy zich tegen haar komst op de wereld. Mijn moeder zegt dat ze weigerde geboren te worden. Er werd een spoedkeizersnee uitgevoerd, en mijn moeder ging er bijna aan dood. Ze lag drie dagen in coma en toen ze weer bijkwam, zei de dokter dat ze nooit meer zwanger mocht worden.

Toen ik dat verhaal voor het eerst hoorde en begreep, dacht ik dat ik een ongelukje was. Waarom zouden ze anders nog een kind krijgen nadat er zo veel jaren waren verstreken? Zij en papa waren het er natuurlijk over eens geweest dat het te gevaarlijk voor haar was om zwanger te worden. Mama kon die gedachte en bezorgdheid aan mijn gezicht zien als we erover praatten, en ze verzekerde me altijd weer dat ik geen vergissing was.

‘Je vader verlangde nog meer naar je dan ik,’ zei ze, maar alleen al het denken eraan maakte dat ik nieuwsgierig werd naar kinderen die gepland waren en kinderen die dat niet waren. Gaan ouders anders om met kinderen die ze gepland hebben dan met kinderen die onverwacht komen? Houden ze minder van die kinderen?

Ik weet dat er ongehuwde moeders zijn die hun kinderen onmiddellijk weggeven omdat ze het niet aankunnen of geen liefdevolle relatie willen beginnen waarvan ze weten dat die niet duurzaam is. Sommigen willen hun kind niet eens zien. Als die kinderen ontdekken dat ze van de hand zijn gedaan, denken ze dan dat hun moeder eigenlijk niet wilde dat ze geboren zouden worden? Dat

kan toch niet anders? En daar zullen ze niet zelfverzekerder van worden.

Ondanks de geruststellingen van mijn moeder, vroeg ik het me toch af. Als ik niet gepland was, had mijn ziel dan ergens onbekommerd rondgezweefd en werd hij plotseling uit een hele groep zielen geplukt en bevolen mijn lichaam binnen te gaan toen dat zich vormde in mama's schoot? Was geboorte een nog grotere verrassing voor ongeplande baby's? Misschien was dat wel gebeurd in Roxy's geval. Misschien was ze niet gepland en had ze zich daarom verzet.

Nieuwsgierigheid naar mijzelf leidde altijd tot nieuwsgierigheid naar Roxy. Hoe groot was de schok toen ze voor het eerst hoorde dat ze een zusje kreeg, na al die jaren enig kind te zijn geweest? Ze moet hebben geweten dat mama niet verondersteld werd nog een kind te krijgen. Voelde ze zich daarom bijzonder? Zag ze zichzelf als hun kostbare prinsesje, het enige kind dat mama en papa ooit zouden hebben? En toen mama haar vertelde over haar tweede zwangerschap, pruilde en mokte Roxy toen, bang dat ze de aandacht en liefde van haar ouders zou moeten delen? Haar troon? Maakte ze zich ongerust dat ze zou moeten helpen voor mij te zorgen en minder tijd zou hebben voor spel en plezier? Al wist ik aanvankelijk niet hoe ze over me dacht, ik had wél de indruk dat ze me op zijn minst een last vond. Misschien was mijn geboorte wel de ware reden voor Roxy's opstandigheid.

Mijn moeder vertelde me dat mijn vader geloofde dat de complicaties bij Roxy's geboorte een eerste waarschuwing waren. Maar ondanks haar moeilijke geboorte was er fysiek niets mis met Roxy. Ze was uitzonderlijk mooi en dat is ze nog steeds, maar volgens mama was Roxy zelfs als kleuter al eigenzinnig en opstandig. Ze at wanneer ze wilde eten, wat mijn moeder ook voor haar klaarmaakte en hoe ze ook haar best deed haar iets te laten eten, en ze sliep wanneer ze wilde slapen. Wiegen of voor haar zingen hielp niet. Mijn moeder vertelde me dat mijn vader er woedend over kon worden. Ten slotte stond hij erop dat ze met Roxy naar de dokter ging. Ze

deed het, maar het oordeel van de arts was dat er absoluut niets mis was met Roxy. Mijn vader beval haar naar een andere dokter te gaan. Het resultaat was hetzelfde.

Roxy's woedeaanvallen bleven voortduren tot mijn moeder eindelijk toegaf en sliep wanneer Roxy wilde slapen. Ze at zelfs wanneer Roxy wilde eten. En liet mijn vader dan vaak alleen eten.

'Als ik niet samen met haar at, wilde ze niet eten, of ze deed er uren over,' vertelde mijn moeder. 'Je vader vond haar boosaardig, zelfs als kleuter al.'

Volgens de verhalen van mijn moeder breidden Roxy's driftbuien zich uit tot alles wat ze deed en alles wat met of voor haar gedaan werd. Mijn vader klaagde tegen mijn moeder dat hij Roxy niet kon oppakken of een zoen geven tenzij ze wilde dat hij dat deed op het moment dat het haar schikte. Als hij het anders wilde, jammerde ze en spartelde "als een vis op het droge". Mijn moeder was het niet oneens met die beschrijving. Ze zei dat Roxy zelfs haar adem inhield en dat haar lichaam verstijfde als een plank tot ze haar zin kreeg. Haar gezicht werd eerst roze en dan rood.

'Zo rood als een opgepoetste appel! Ik twijfelde er niet aan of ze zou liever doodgaan dan toegeven of haar zin niet doorzetten.'

Ik heb altijd gehoord dat vaders en dochters een speciale relatie hebben, omdat dochters hun vader vaak als volmaakt zien, en vaders hun dochter als prinsesje. Mijn moeder verzekerde me dat niets minder waar was wat Roxy en mijn vader betrof.

'*Mon Dieu*. Ik zweer je dat je vader soms naar Roxy keek met zo'n vurige blik in zijn ogen dat ik bang was dat hij het huis zou afbranden,' zei mijn moeder.

Hoewel ze van oorsprong Frans was, sprak mijn moeder als kind al vloeiend Engels, en na jarenlang in Amerika te hebben gewoond, viel ze tegen mijn vader en mij gewoonlijk alleen maar terug op Frans als ze geëmotioneerd raakte of ergens de nadruk op wilde leggen. Natuurlijk spreek ik Frans dankzij haar. Ze wist dat de beste manier om de taal vloeiend te leren spreken was om me de taal op jeugdige leeftijd bij te brengen.

‘Je zusje keek hem uitdagend aan en vertrok geen spier. Hij was altijd de eerste die het opgaf en zijn ogen afwendde. En als hij haar weleens strafte of sloeg, gaf ze geen kik.

‘Eén keer, toen ze veertien was en na twee uur ’s nachts thuis kwam, terwijl ze niet eens toestemming had om uit te gaan, sloeg hij haar met zijn riem,’ vervolgde mijn moeder. ‘Ik moest hem van haar losrukken, zijn arm bijna openkrabben om hem te laten ophouden. Je weet hoe groot de handen van je vader zijn en hoe sterk hij is, vooral als hij erg kwaad is. Roxy huilde niet en zei geen woord. Ze ging naar haar kamer, alsof ze dwars door hem heen liep.

‘Ze daagde hem voortdurend uit, overtrad alle regels die hij stelde, tot hij het opgaf en haar de deur uitzette. Jij was net zes en het ideale kind in zijn ogen, *un enfant parfait*. Waarom zou hij zijn tijd verspillen aan een hopeloos geval, placht hij te zeggen, als hij in plaats daarvan zijn tijd en energie kon besteden aan jou? Hij was altijd bang dat ze een slechte invloed op je zou hebben, je besmetten met haar kwalijke en koppige gedrag.

‘Je zus huilde niet en smeekte niet om te mogen blijven. Ze pakte haar koffer en het beetje spaargeld dat ze had en trok de wereld in alsof ze nooit iets anders verwacht had.

‘Ze keek zelfs niet naar mij om te zien of ik voor haar in de bres zou springen. Ik geloof niet dat ze me ooit respecteerde als vrouw of als moeder, omdat ik me niet verzette tegen haar vader zoals zij. Soms wilde ze zelfs niet dat ik haar aanraakte. Zodra ik mijn hand uitstak om over haar haar te strijken of haar gezicht te strelen, deinsde ze als een angstig vogeltje achteruit.

‘Misschien hoopte je vader dat ze eindelijk haar les zou hebben geleerd en terug zou komen, zou smeken haar weer in huis en gezin op te nemen en zou beloven zich goed te gedragen. Maar als hij die verwachting koesterde, wist hij die heel goed te verbergen. Toen ze weg was, vermeed hij het haar naam te noemen en als ik over haar sprak, stond hij op en liep de kamer uit. Als ik het tijdens het eten aan tafel deed, stond hij op en ging naar een restaurant, en als ik haar naam noemde als we in bed lagen, ging hij in de zitkamer slapen.

‘Dus gaf ik mijn pogingen op hem van gedachten te doen veranderen. Soms ging ik naar haar op zoek en nam jou met me mee, maar dit is een erg grote stad. Parijs is groter, maar in New York wonen meer mensen. Het was zoiets als zoeken naar een speld in een hooiberg.’

‘Heb je de politie niet gebeld, geprobeerd om haar foto te laten verspreiden?’

‘De eerste paar maanden wilde je vader er niets over horen. Later kwamen er krantenartikelen en een verhaal in een tijdschrift over vermiste meisjes, en je zus kwam erin voor. Zonder enig resultaat. Ik ging geregeld naar andere buurten, en bleef maar rondlopen, in de hoop haar tegen te komen, vooral op haar verjaardag, maar pas vijf jaar later onthulde je vader dat hij haar gezien had. Hij vertelde het me alleen omdat hij het zag als het bewijs dat hij gelijk had gehad toen hij haar op straat zette.

‘Het was tijdens een diner met een paar collega’s van de investeringsbank. Na afloop vertelde een van hen dat hij een speciale afterdinnerdate had. Ze liepen samen naar buiten en er stopte een zwarte limousine voor hen. De man knipoogde naar je vader en liep naar de auto. De chauffeur opende het portier en je vader zag een heel aantrekkelijke en duur geklede jonge vrouw in de auto. Eerst herkende hij haar niet, maar na een paar ogenblikken beseftte hij dat het Roxy was. Hij zei dat ze er jaren ouder uitzag dan ze was en dat ze hem aanstaarde met dezelfde uitdagende blik die hij bij haar had gezien toen ze pas vijf was.

‘Later kwam hij erachter dat ze een dure callgirl was. Ze had zelfs een extravagante bijnaam, *Fleur du Coeur*, wat, zoals je weet, “Bloem van het Hart” betekent. Dat was de naam die rijke mannen noemden als ze de escortservice belden en naar haar vroegen.

‘*Mon Dieu, mon Dieu!* Mijn hart brak toen ik dat hoorde, maar ik hilde niet waar hij bij was.’

Maar zelfs nu nog sprongen de tranen in haar ogen als ze erover sprak.

Mijn moeder vertelde me meer over Roxy toen mijn vader ge-

storven was. Ik was diepbedroefd over de dood van mijn vader, maar nu hij er niet meer was om ons het zwijgen op te leggen, wilde ik zoveel mogelijk horen over mijn verboden zus, het zusje wier bestaan ik nooit kon erkennen.

Ik had er geen enkele moeite mee te doen alsof ik enig kind was. Sinds de dag van Roxy's vertrek had ik trouwens al zo geleefd. Mijn vader had al haar foto's van de muren, planken en kasten gehaald. De meeste had hij verbrand. Mama had er een paar weten te verstoppen, maar al het andere dat Roxy had achtergelaten was in de vuilnisbak verdwenen. Het was werkelijk alsof hij dacht dat hij elk spoor van haar bestaan kon uitwissen. Hij erkende zelfs haar verjaardag niet. Als hij die dag op de kalender keek, deed hij niet veel meer dan met zijn ogen knippen.

Hij wist het niet, maar ik had nog steeds een bedelarmband die Roxy me gegeven had. Hij had een prachtige verscheidenheid aan bedeltjes, waaronder de Eiffeltoren, een waaier, een paar balletschoentjes en een dromenvanger. De broer van mijn moeder had hem aan haar gegeven toen mijn ouders en zij in Frankrijk op bezoek waren, en zij had hem weer aan mij gegeven. Ik droeg hem nooit als mijn vader in de buurt was, uit angst dat hij hem zou afpakken en weggoeien.

Natuurlijk kon ik zolang hij leefde nooit haar naam noemen in zijn bijzijn, en ik waagde het niet hem iets te vragen over haar. Mijn moeder was degene die me na Roxy's vertrek bijna alles over haar vertelde wat ik wist. Ze zei dat mijn vader, toen hij Roxy in de limousine had gezien, ondanks alles geprobeerd had meer over haar te weten te komen. Hij kwam erachter dat ze in een chique hotel woonde aan de Eastside, Hotel Beaux-Arts. Ik had hem erover horen praten. Het Beaux-Arts was klein maar erg duur. De meeste kamers waren suites en sommige waren volledige appartementen. Mijn moeder zei dat mijn vader onder de indruk was van het feit dat het zo enorm duur was.

'De manier waarover hij toen over haar sprak deed me vermoeden dat hij geïmponeerd was door het vele geld dat ze verdiende.

Voor ik zelfs maar op de gedachte kon komen dat zijn houding ten opzichte van haar milder was geworden, voegde hij eraan toe dat ze niets meer was dan een duurbetaalde prostituee,' zei ze.

Ze wilde het me eigenlijk niet vertellen, maar het was alsof ze alles had opgekropt en ze eindelijk de kans kreeg haar hart uit te storten. Ik wist dat ze zich daarna terugtrok om in haar eentje uit te huilen. Ik was in tweestrijd of ik haar iets over Roxy zou vragen omdat ik zag hoe pijnlijk het voor haar was me over haar te vertellen. Zelden hoorde ik mijn ouders iets over haar zeggen en ik wist dat ik mijn moeder er niet naar kon vragen als papa erbij was. Als ik het haar vroeg als hij niet thuis was, gaf ze geen, of heel snel, antwoord, alsof ze bang was dat de muren haar zouden verraden en het mijn vader in zijn oor zouden fluisteren.

Maar vragen waren er, als onkruid, onverschrokken, onkwetsbaar en net zo opstandig als Roxy.

Hoe zag ze er nu uit?

Hoe was haar leven nu echt?

Was ze gelukkig? Had ze alles wat haar hart begeerde?

Was ze verdrietig omdat ze haar familie kwijt was?

Voornamelijk wilde ik weten of ze ooit aan mij dacht. Op een dag kwam het ineens bij me op dat Roxy misschien geloofde dat mijn vader het leven van mijn moeder geriskeerd had om mij te krijgen, zodat hij haar kon negeren. Omdat hij een intense afkeer van haar had. En als Roxy dat dacht, zou ze me zeker haten.

Haatte ze me nog steeds?

De antwoorden waren daarbuiten te vinden, ze lagen op me te wachten. Ze bleven me tergen.

Maar ik twijfelde er niet aan of ik zou ze uiteindelijk te weten komen.

Wat ik me afvroeg was of het me zou berouwen als ik de antwoorden ontdekte.

Zouden ze mijn leven veranderen?

En misschien wel het belangrijkste van alles, zou ik mijn zus net zo haten als mijn vader dat had gedaan?

Mijn vader was altijd de eerste die 's morgens opstond, zelfs in de weekends. Hij deed het ook nooit stilletjes. Alle drie de slaapkamers in ons huis vlak bij Madison Avenue in East 81st Street in New York waren boven. Het was een betrekkelijk nieuw gebouw in deze wijk, en papa klaagde vaak over de afwerking, dat de aannemers hadden bezuinigd om meer geld te verdienen. Hij zei dat de oudere constructies veel solider waren, zelfs al was ons huis duurder. Onze muren waren dunner, net als het lijstwerk en de vloeren.

Het gevolg was dat ik het hoorde als hij laden dichtschoof, de douche aanzette, kasten dichtdeed en ik kon hem zelfs met mama horen praten, vooral als de deur van hun slaapkamer openstond. De kakofonie van geluiden die hij voortbracht was zijn versie van de reveille in het leger. Als zoon van een generaal had hij die reveille natuurlijk het grootste deel van zijn jeugdige leven gehoord. Zijn ouders hadden vaak heel dicht bij de kazerne gewoond, afhankelijk van de plaats waar zijn vader was gestationeerd, vooral overzee. Toen ik er eens een opmerking over maakte, zei mama dat de hoeveelheid geluid die hij produceerde als hij 's morgens opstond, een overblijfsel was uit de tijd toen Roxy nog bij ons woonde. Haar slaapkamer lag tegenover die van hen. Ze zou nooit uit zichzelf vroeg genoeg wakker worden om op tijd naar school te gaan, dus maakte papa een hoop lawaai, zodat ze veel vroeger opstond dan nodig was. Wat mama ook zei, hij bleef koppig en hield vol. Misschien had Roxy haar koppigheid van hem geërfd. Niemand kon halsstarriger zijn dan haar vader als hij eenmaal een besluit had genomen.

En ook al had hij zich in feite verzet tegen de wensen van zijn eigen vader, en een carrière in zaken verkozen boven een militaire

loopbaan, zoals zijn broer Orman, toch geloofde papa in militaire discipline. Ongehoorzaam zijn aan een bevel in huis kon leiden tot het equivalent van een berechting door de krijgsraad. Althans, zo kwam het bij mij over, en ik weet zeker dat Roxy het ook zo gevoeld had, vooral toen hij haar beval het huis te verlaten. In haar ogen moest het zijn geweest als een oneervol ontslag uit het leger. Misschien, ondanks alles wat papa zei, schaamde ze zich toch wel enigszins. Dat dacht ik tenminste, al kon ik me haar niet zo goed meer herinneren. Per slot was het nu al iets meer dan negen jaar geleden dat ik haar voor het laatst gezien had of haar stem had gehoord.

Ik vroeg me vaak af of ze me had gezien en me heimelijk had zien opgroeien. Had ze zich in die jaren ergens in de buurt verborgen gehouden en gewacht op een glimp van mijn moeder of van mij? Een van de eerste dingen die ik vroeger deed – en vaak nog doe – was naar de overkant van de straat kijken als ik de deur uitging, zoekend naar iemand van Roxy's leeftijd die achter een auto of naast een huis stond te wachten tot ze ons zou zien. Zelfs al zag ik haar niet, dan vroeg ik me onwillekeurig toch af of ze me volgde naar school.

Soms deed ik net alsof ze dat deed, en dan bleef ik plotseling staan en keek achterom, alsof ik haar wilde betrappen, waardoor mensen achter me geërgerd of geschrokken opkeken. Altijd als ik in de stad liep, naar school of naar een winkel of gewoon om vriendinnen te ontmoeten, keek ik naar de gezichten van jonge vrouwen die ongeveer Roxy's leeftijd hadden. Soms nam ik het gezicht van een jonge vrouw zo onderzoekend op, dat ze me kwaad aankeek en ik haastig mijn blik afwendde en doorliep.

Een van de eerste dingen die mijn ouders me geleerd hadden over het op straat lopen in New York was nooit te veel oogcontact maken met vreemden. Ik veronderstelde dat Roxy nu een volkomen vreemde voor me zou zijn. Ik vond het zelfs moeilijk me het geluid van haar stem te herinneren, maar zodra ik de kans kreeg, keek ik wel stiekem naar de foto's van haar die mama verstopt had.

Ik geloofde dat Roxy net zo nieuwsgierig zou zijn naar mij als ik naar haar. Waarom niet?

Hoewel ik vreesde dat het waar was, toch vond ik het moeilijk te accepteren dat ze mama en mij haatte om wat papa haar had aangedaan. En ondanks zijn strenge optreden, vond ik het ook moeilijk te geloven dat ze h m haatte. Misschien vond ik het alleen maar moeilijk omdat ik het niet wilde geloven. Ik wilde er zelfs niet aan denken dat iemand met wie ik zoveel DNA gemeen had, zo slecht, zo immoreel kon zijn. Of betekende het dat ergens heel diep in me ook iets slechts zat dat op een dag de kop op zou steken? Hoe zou dat gebeuren? Welke emoties, wellusten en begeertes hadden we met elkaar gemeen?

Dat ik een oudere zus had die zich in de ogen van mijn ouders schandelijk had gedragen, maakte natuurlijk dat ik me ook dingen begon af te vragen over mijzelf. Toen ik zoiets eens opperde tegen mama, keek ze me verdrietig aan. Ik weet dat het kwam omdat ze, net als ik, niet wilde geloven dat Roxy zo slecht en zondig was als papa haar afschilderde. Dan verzachtte haar blik en zei ze dat ik moest denken aan Ka n en Abel in de Bijbel. Abel was niet slecht omdat Ka n dat was. Abel was goed.

‘Bovendien mogen we niet geloven dat slecht sterker is dan goed, Emmie. Jij bent mijn perfecte dochter, mijn *fille parfaite, n’est-ce pas?*’

‘*Oui, mama,*’ zei ik altijd als ze me zoiets vroeg, maar ik geloofde niet dat ik zo perfect was als mama en papa dachten. Wie zou dat kunnen zijn?

Ja, ik hield mijn kamer schoon, maakte mijn bed op, hielp mama in het huishouden, deed boodschappen voor haar, kwam op tijd thuis, rookte niet en dronk geen alcohol met mijn klasgenootjes, zelfs geen bier, en weigerde alle drugs die me werden aangeboden. Mama vond dat ik wijn mocht drinken aan tafel, zelfs toen ik nog maar net tien was, en ik dronk heel soms een glaasje wodka als er iets te vieren was, maar zo was ze opgevoed in Frankrijk, en papa vond het prima.

‘Het beste oefenterrein voor de meeste dingen is thuis,’ zei hij tegen me. Mijn vriendinnen op school, vooral degenen die wisten hoe streng mijn vader kon zijn, wisten niet wat ze daarvan moesten denken. Hij klonk zo inschikkelijk, maar ik wist dat die inschikkelijkheid niet verderging dan onze voorkeur. Soms, vooral als ik naar buiten ging, had ik het gevoel dat ik aan de lijn liep met een halsband om mijn nek.

De regels en voorschriften hagelden om me heen, waar ik ook keek, en niet alleen thuis. Onze school, een particuliere school, toleerde geen sexy kleding of piercings – niet dat ik dat wilde. Onze leraren bekritiseerden sommige meisjes zelfs omdat ze te veel make-up gebruikten. Het was veel serieuzer voor mijn klasgenoten dan voor leerlingen van een openbare school, want in tegenstelling tot een openbare school, zouden ze niet gewoon geschorst worden. Ze zouden van school worden gestuurd en al het lesgeld zou verbeurd worden verklaard. Maar wat ze na schooltijd deden, vanaf het moment dat ze het terrein verlaten hadden, was iets anders. Knopen werden losgemaakt, ringen in neuzen gedaan, en sigaretten kwamen uit verborgen plekjes tevoorschijn. Leerlingen bliezen uitdagend de rook uit. Plotseling werd er veel gevloekt, woorden die ze zelfs niet durfden te fluisteren in de schoolgangen. Het was alsof al het opgekropte slechte gedrag losbarstte. Ze waren allesbehalve lieverdjes, dus waarom zou ik me niet afvragen of dat niet ook voor mij gold?

Waarschijnlijk zou ik niet naar een strenge particuliere school gaan als er geen Roxy was geweest. Zij ging naar een openbare school, werd geschorst wegens roken, en spieken tijdens een repetitie, en, het ergste van alles, was bijna gearresteerd en van school gestuurd wegens het roken van een joint in het meisjestoilet. Het was een van de betere openbare scholen in New York, maar naar wat ik had opgevangen van mama, had Roxy nooit iets beters gepresteerd dan met de hakken over de sloot voldoende halen.

Het enige waarin ze uitblonk was de Franse taal, dankzij mama. Maar ondanks die vaardigheid, kwam ze toch in de problemen. Ze zei fluisterend, of zelfs hardop, lelijke dingen in het Frans tegen

haar leraren en toen sommigen van hen naar de docent Frans gingen voor een vertaling, eindigde Roxy in het kantoor van de directeur en moest mama op school komen. Ze probeerde zoveel mogelijk geheim te houden voor papa, maar vaak was het te veel, en het weinige dat hij te weten kwam was meer dan genoeg om hem in woede te doen ontsteken.

Mama kon veel verheimelijken zonder dat hij erachter kwam, omdat papa zich met hart en ziel wijdde aan zijn werk voor de investeringsbank. Hij was vroeg op in verband met de effectenbeurs en werkte altijd tot laat in de middag met financiële planningen en andere besprekingen. Mama zei dat als ze hem moest bellen op zijn werk omdat Roxy iets had uitgehaald, het gelijkstond met het gebruik van de beroemde rode telefoon door de president. Ik wist zeker dat mama beefde als ze hem moest vertellen over iets slechts dat Roxy op school had gedaan. Ze zei dat hij zo kwaad was dat hij nauwelijks kon spreken als hij zijn werk in de steek moest laten voor iets dat Roxy had gedaan.

‘Het werd ten slotte zo erg dat ze zelfs niet pretendeerde spijt te hebben van wat ze had misdreven. Ze staaarde hem alleen maar aan met diezelfde zwijgende uitdaging waarmee ze naar hem keek wanneer hij ’s morgens het huis op stelten zette om haar uit bed te krijgen.’

Ook al stond papa door de week vroeger op dan ik hoefde op te staan, toch was ik gewend op tijd te zijn om met hem en mama te ontbijten. Ze was altijd vroeg op om zijn ontbijt klaar te maken. In de tijd die ik ’s morgens over had leerde ik een repetitie of las een boek. Altijd als ik iets deed dat tegenovergesteld was aan wat Roxy zou hebben gedaan, zag ik de tevreden uitdrukking op papa’s gezicht. Ik dacht altijd, en denk nog steeds, dat hij ongerust zijn adem liet ontsnappen, half en half verwachtend dat ik net zo zou worden als Roxy. Hoe goed ik het ook deed op school, hoe beleefd ik ook was tegen vrienden van hem en mama, en hoe ik mama ook hielp, onwillekeurig was hij bang dat ik op een dag wakker zou worden en op Roxy zou lijken.

Het leek wel of hij twee verschillende soorten dochters had. De een was dr. Jekyll en de ander was miss Hyde, alleen wist hij niet of miss Hyde ook in mij tevoorschijn zou komen.

‘En wat staat er voor vandaag op het programma?’ vroeg papa.

Maar wie dacht dat hij het vroeg uit gewoonte, vergiste zich. Hij wilde echt weten wat ik moest doen, en vooral wat ik wilde doen. Mijn vaste route heen en weer naar school was vijf blokken Madison Avenue noordwaarts, dan linksaf en nog één blok verder. Ik kende de weg uit mijn hoofd. Als ik ook maar het plan had van die route af te wijken, vooral als het mooi weer was zoals in deze herfst, en na school ergens naartoe te gaan, moest ik het hem vertellen. Hij wilde het zelfs weten als ik met een paar vriendinnen in Central Park wilde gaan lunchen. Dat mocht van de school. Veel leraren deden het ook, maar het was erg moeilijk voor me om spontaan iets te doen.

Misschien omdat papa zich zo kwaad maakte over Roxy als mama per ongeluk haar naam noemde, probeerde ik extra mijn best te doen het hem naar de zin te maken. Ik vond het erg belangrijk om hem een glimlach te ontlokken, hem te laten lachen om iets wat ik had gezegd of gedaan, en een zoen van hem te krijgen als hij me omhelsde. Al zei ik het niet hardop, het opwekken van die reactie bij hem was mijn manier om hem duidelijk te maken dat ik niet zo was als Roxy en dat ook nooit zou worden. Niets gaf me een warmer en gelukkiger gevoel dan wanneer hij mama’s Franse taal gebruikte en me zijn *fille parfaite* noemde. Misschien vond ik het extra bijzonder als ik hem in het Frans hoorde zeggen dat ik zijn perfecte dochter was.

Soms verbeelde ik me dat Roxy fronsend en spottend naast me stond als papa dat zei. Ik wist wat zusterlijke rivaliteit was, hoe vriendinnen van me met hun broers of zussen streden om de genegeheid en goedkeuring van hun ouders. Vreemd als het misschien klinkt, ook al was mijn zus uit ons huis en leven verdwenen, toch voelde ik nog steeds die zusterlijke rivaliteit. Misschien was het concurreren met een geest. Mijn visie van haar was net zo vaag, en

toch had ik nog steeds het gevoel dat ik met haar werd vergeleken. Was mijn Frans net zo goed als dat van haar? Was ik net zo mooi?

Andere jongens en meisjes van mijn leeftijd kunnen oudere broers of zussen hebben tegen wie ze opkijken en die ze proberen te evenaren. Ik had een zus, een geheime zus, die ik altijd moest overtreffen. Het was niet moeilijk voor me om in alle opzichten beter te zijn dan zij, behalve in wangedrag, maar niets wat ik kon doen of zeggen weerhield mijn ouders ervan aan haar te denken. Ik wist dat dat waar was, ondanks alles wat papa beweerde of hoe woedend en rood zijn gezicht ook werd bij de minste zinspeling op haar. Roxy was aanwezig, dat zou ze altijd zijn, ze zou ons blijven obsederen. De deur van haar slaapkamer op slot doen, haar spullen eruit gooien, haar foto's verwijderen van de schoorsteenmantel en de planken, haar verjaardag negeren, en het uitspreken van haar naam verbieden, niets kon voorkomen dat de echo van haar stem ergens in huis weerklonk. Altijd als ik papa zag stoppen met een of andere bezigheid, of opkijken van zijn krant of boek en niets ziend staren naar een hoek van de kamer of een stoel, had ik het gevoel dat hij Roxy zag. Ik weet dat mama haar zag. Ik kon zelfs de momenten herkennen waarin mama plotseling stilhield en naar iets staaarde. Ik zei dan niets. Vaak ging ze daarna weg om stiekem te huilen.

‘Als het niet regent, gaan we tijdens de lunch naar het park, en na school ga ik met Chastity Morgan naar huis om te studeren voor ons examen sociale wetenschappen,’ vertelde ik papa tijdens het ontbijt. Zijn hele lijf was gespannen terwijl hij wachtte op mijn antwoord.

‘Alleen jij en Chastity?’ vroeg hij en trok zijn donkerbruine wenkbrauwen op.

Ook al had papa nooit dienstgedaan in het leger, hij hield zijn haar net zo kortgeknipt als een militair en had een militaire houding, schouders naar achteren en een rechte rug. Hij schoor zich elke ochtend met soldateske zorgvuldigheid en droeg glimmend gepoetste schoenen. Hij was iets langer dan een meter tachtig en probeerde fysiek fit te blijven. Hij liep zoveel hij kon en vermeed

taxi's zoveel mogelijk, maar hij had zittend werk. Ondanks alle inspanning was hij in de loop der jaren langzaam zwaarder geworden, tot zijn dokter hem waarschuwde voor hoge bloeddruk en cholesterol. Hij probeerde zich aan zijn dieet te houden, maar mama was een Française en kookte met sauzen waar hij erg veel van hield. En hij hoefde ook niet de schuld op haar te schuiven, want dan wees ze er onmiddellijk op dat de Fransen slanker en gezonder waren omdat ze geen tweede portie namen zoals hij vaak deed.

Behalve daarover en over het onderwerp van mijn zus, hadden mijn ouders zelden onenigheid. Als iemand klaagde, dan was het mama over zichzelf. Ik vond het maar een vreemde klacht.

'Ik ben te gek op die man,' mompelde ze soms. 'Maar ik kan er niets aan doen.'

Ik vroeg me af of dat waar was. Kon je te veel van iemand houden? Wat was te veel?

Afgaande op wat ik zag van het leven van mijn klasgenoten, vooral als ik bij hen thuis op bezoek kwam, konden hun ouders wel een liefdesinjectie gebruiken. Chastity Morgans ouders bijvoorbeeld. Eten in hun eetkamer was als eten in een restaurant. Hun conversatie was hoofdzakelijk gericht tegen hun dienstmeisje. Ik was erbij toen Chastity's vader een gerecht terugstuurde omdat het niet gaar genoeg was en een andere keer toen hij klaagde dat het eten te koud was. Ik verwachtte half en half dat hij een fooi zou achterlaten op tafel als hij opstond van tafel.

Meestal als ik daar bleef eten, praatte haar moeder met Chastity en mij en sprak nauwelijks twee woorden tegen haar man. Chastity's vader las zelfs vaak een krant aan tafel. Mijn vader zou hem voor een vuurpeloton zetten als hij zoiets zag.

Toen Chastity bij mij thuis kwam eten, was het contrast zo groot, dat de tranen in haar ogen sprongen. Mijn beide ouders deden hun best haar het gevoel te geven dat ze lid van ons gezin was. Papa praatte vaak met haar. Al had ik liever dat hij dat niet deed, want zijn conversatie leek vaak meer een ondervraging. Misschien was

Chastity zich er niet zo van bewust als ik, maar hij probeerde erachter te komen of ze misschien een slechte invloed op me zou hebben, ook al was ze al twee jaar mijn beste vriendin en was zij de enige die wist dat ik een oudere zus had. Ik had haar zelfs verteld waar Roxy woonde en wat Roxy deed.

Dat deed ik niet omdat ik trots op Roxy was. Ik deed het omdat ik gezelschap wilde hebben als ik Roxy ging bespioneren, en ik wist dat Chastity dat opwindend zou vinden. Zij en ik hadden het er wekenlang over gehad, en ik had besloten dat het eindelijk maar eens moest gebeuren. Ze begreep dat het veel planning vereiste. Ik kon niet zomaar uren en uren rondhangen bij dat hotel. Mijn ouders, voornamelijk mijn vader, zouden willen weten waar ik was geweest en wat ik had gedaan. Ik moest een goed alibi hebben, en tegen mijn vader zeggen dat ik met Chastity naar huis ging om huiswerk te maken, moest voldoende zijn.

Ik wist zeker dat ik ermee weg zou komen, maar liegen tegen mijn vader was niet iets wat ik graag deed en wat zelden voorkwam. De reden was niet dat ik bang was om te worden betrapt. Onwillekeurig had ik het idee dat mijn vader zelfs het kleinste, meest onbetekenende leugentje zou opvatten als een ernstig bedrog en, belangrijker nog, een bewijs dat ik op weg was een tweede Roxy te worden. En zo'n teleurstelling zou zijn liefde voor mij bijna fataal kunnen worden.

Als en wanneer dat gebeurde, zou ik het vast en zeker onmiddellijk aan zijn gezicht kunnen zien. En dat zou beslist het geval zijn als hij mijn geheime plan ontdekte om Roxy te bespieden. Waarom zou ik iets willen weten over zo'n zus? Wat zei dat over mij? Zou hij dan definitief geloven dat ik meer op haar leek dan hij had verwacht? En hoe zou mijn moeder reageren? Zou ze het me kwalijk nemen dat ik ons kleine gezinnetje weer zoveel verdriet aandeed? Ik zou niet langer hun *fille parfaite* zijn. Waarom zou ik dat allemaal riskeren alleen om Roxy te bespioneren? Wat was de aantrekkingskracht, de fascinatie? Waarom verachtte ik haar niet om wat ze hen beiden had aangedaan?